

**VACCINAREA:
EROAREA MEDICALĂ A SECOLULUI
PERICOLE ȘI CONSECINȚE**

Dr. Louis de Brouwer

Traducere: Nicoleta Radu

Editura VIDIA
București, 2011

CUPRINS

Biografia autorului	9
Introducere	13
Capitolul 1	
Mirifica descoperire a principiului vaccinării	21
O memorie nemanifestă, restrânsă și limitată în timp	29
Toate speciile animale sunt rezervoare de virusuri și retrovirusuri	31
Capitolul 2	
Originea vaccinărilor	35
Capitolul 3	
Precursorii lui Pasteur	49
Câteva informații despre cei care au fost plagiați sau furați	50
Legenda lui Pasteur: o explicație	58
Legenda lui Pasteur: personajul	61
Capitolul 4	
Pasteur: opera, pretinsele sale lucrări și descoperiri	75
Descoperirea structurii disimetrice a materiei vii	75
Principiul fermentării, generația spontană și microbismul	76

Capitolul 5

Studii experimentale ale profesorului Antoine Béchamp: chestiunile în care se opune microbismului lui Pasteur	87
Antoine Béchamp: marele savant necunoscut, ignorat în mod deliberat de Pasteur și discipolii săi	89
Antraxul oilor: faimosul experiment realizat la Pouilly-le-Fort	94
Turbarea	101

Capitolul 6

Adepții teoriei vaccinării: partizanii lui Jenner și Pasteur, „mafia” vaccinărilor	117
Afacerea sângelui contaminat	126
Institutul Pasteur	128

Capitolul 7

Responsabilii pentru o generație slăbită din punct de vedere genetic	137
Vaccinările, factori de degenerescență a speciei umane	139
Inocuitatea vaccinurilor: un mit	149
Studiu al principalelor vaccinuri existente pe piață	150

Concluzie	219
------------------------	-----

Anexe

Anexa 1	227
Anexa 2	233
Anexa 3	237
Anexa 4	241

Anexa 5	245
Anexa 6	249
Anexa 7	263
Anexa 8	267
Anexa 9	273
Anexa 10	275
Anexa 11	283

Capitolul I

Mirifică descoperire a principiului vaccinării

Contrar a ceea ce se afirmă și se predă în general în școli, nu Louis Pasteur a fost inventatorul principiului vaccinării. Pasteur s-a remarcat prin așa-zisa descoperire a vaccinului împotriva turbării sau antirabic. Cu mult înaintea lui, Jenner – un englez născut în 1749 și decedat în 1823 – înmăgurase practica vaccinărilor. Jenner observase că ciobanii care, în contact cu ugerul vacilor, contractaseră *cowpox* sau vaccină, o boală benignă, nu se îmbolnăveau niciodată de variolă. El s-a întrebat dacă nu cumva această vaccină transmisibilă de la vacă la om se transmitea și de la om la om. El și-a verificat ipoteza în mai 1796, când s-a prezentat la el o tânără văcărită care avea pe mână o leziune tipică de *cowpox*. Atunci a hotărât să inoculeze prin scarificare vaccina umană de la tânără unui băiețel de opt ani neatinș de variolă. Două luni mai târziu i-a inoculat băiețelului variolă umană. Nu a apărut niciun semn al acestei boli îngrozitoare.

Astfel a fost pusă în evidență noțiunea de imunitate creată la un subiect atins de o maladie benignă față de o boală adesea mortală și, prin aceasta, asemănarea dintre virusurile care aveau să fie izolate abia la sfârșitul secolului al XIX-lea.

În sfârșit, așa scrie în majoritatea enciclopediilor și manualelor medicale. Ceea ce nu spun însă aceste lucrări este că deși variola făcea ravagii (9% din populația Londrei a fost decimată în perioada 1731 – 1765), parțial-mentul englez a refuzat categoric să impună obligativitatea vaccinării, deși i-a acordat lui Jenner, al cărui principiu de vaccinare antivariolică fusese aplicat în străinătate, o recompensă de 10 000 de lire sterline în 1803 și o alta de 20 000 de lire în 1807. Se știe că nimeni nu este profet în țara lui.

Deși metoda lui Jenner s-a răspândit foarte rapid pe continent, în Anglia ea a rămas literă moartă. De ce? După descoperirea sa, Jenner și-a aplicat masiv metoda în străinătate. Insuși Napoleon I-a decorat în mod public și a fost considerat, ca și Pasteur mai târziu, un binefăcător al umanității.

Evident, vor spune unii, Mahatma Gandhi nu era medic. Important de reținut e însă că vaccinarea antivariolică n-a fost niciodată impusă în Marea Britanie din 1796 până în 1979, dată la care Organizația Mondială a Sănătății a decretat că variola fusese eradicată în lume datorită vaccinării. Aceasta atitudine a conducătorilor unei țări în care a fost descoperit prin-cipul vaccinării este cel puțin bizară! Între anii 1963 și 1971, în Marea Britanie s-au înregistrat doar 145 de cazuri de variola, adusă de cei care călătoriseră în Asia și Africa.

„Doctorul Jenner, care a inventat vaccinarea, credea că imunitatea e asigurată printr-o simplă vaccinare pe braț, dar când s-a descoperit că acest lucru era inexact, s-a afirmat că vaccinarea pe ambele brațe oferă protecție totală. Când și această metodă s-a dovedit ineficace, s-a declarat că cele două brațe trebuiau să fie vaccinate în diverse puncte și că vaccinarea trebuia repetată la fiecare șapte ani. În cele din urmă, perioada de imunitate s-a redus treptat până a ajuns la trei ani. Toate acestea demonstrează fără tăgadă că medicii nu au o imagine clară asupra acestei probleme. În realitate, așa cum am spus-o mai înainte, nimic nu demonstrează că variola nu va ataca persoane vaccinate sau că imunitatea este în mod necesar o consecință a vaccinării”.

În cartea sa intitulată *Ghidul sănătății*, Mahatma Gandhi scrie:

Dacă-i așa, de ce – dacă Jenner gândea astfel – nu a declarat niciodată acest lucru în mod public? Fără îndoială, Jenner era mai preocupat de bani, de renume și de onoruri decât de sănătatea indivizilor vaccinați. Vom vedea, pe parcursul prezentei cărți, că la fel au stat lucrurile și cu Louis Pasteur!

Cu toate acestea, pare ciudat că Jenner nu și-a vaccinat niciodată vreunul dintre copii, deși la vremea aceea variola era foarte răspândită și foarte temută. O altă versiune spune că el și-a vaccinat totuși fiul cel mare, care a murit apoi de tuberculoză. Jenner a crezut că era o consecință a vaccinării prin procedeuul său și de aceea nu i-a mai vaccinat niciodată pe ceilalți copii ai săi. Unii autori pretind că s-a vaccinat el însuși și că acest lucru nu i-a reușit deloc, fiindcă a avut o sănătate precară până la sfârșitul vieții.

E adevărat că s-a făcut o tentativă la Leicester, unde au fost vaccinați aproape toți locuitorii. Însă epidemia din 1872 a produs atâtea cazuri de variolă, încât guvernul a renunțat la vaccinare și a înlocuit-o cu măsuri profilactice. Epidemia de variolă din 1918 – 1919 din Filipine, a cărei populație a fost, începând cu 1905, cea mai vaccinată din lume, i-a lovit deopotrivă pe cei vaccinați și pe cei nevaccinați, cauzând 145 317 cazuri de îmbolnăvire și 63 434 de morți. Mortalitatea cauzată de variolă a atins 65,3% în Manila, orașul cel mai vaccinat din țară, când fusese de doar 10% înainte de 1905. În 1947, în regiunea Savoia din Franța, vaccinarea antivariolică a provocat moartea mai multor copii.

Astfel, pentru Jenner, principiul vaccinării se bazează pe ideea originală că este mai bine să previi decât să vindeci. Idee cu atât mai originală și inovatoare cu cât medicina alopata, vreme îndelungată, nu s-a preocupat niciodată de prevenire, lucru lesne de înțeles. Medicul nu are niciun interes ca diversele afecțiuni să fie evitate: asta i-ar distruge însăși materia primă pe care își exercită arta și profesiunea generatoare de profituri. Dacă prevenirea ar deveni regulă generală și, într-un interval de 20 de ani, de exemplu, afecțiunile obișnuite ar înregistra o scădere de 30%, medicina alopata ar fi ruinată. Ar trebui ca statul, cu alte cuvinte contribuabilii, să vină în ajutorul unei profesii ajunse la ananghie și să acorde ajutoare bieților medici deveniți șomerii.

Pe de altă parte, vânzările în industria farmaceutică ar scădea considerabil, ceea ce ar genera o criză acută în privința locurilor de muncă. Conducătorii politici care, din punct de vedere economic, au legături cu această industrie, nu ar fi niciodată de acord cu o atare inițiativă de prevenire a bolilor. Pe vremea lui Jenner, cunoștințele de imunologie erau nule. Jenner și cei care au continuat practica vaccinărilor sistematice au construit din temelii o teorie, plecând de la un fapt empiric (experimentul lui Jenner din mai 1796). Altfel spus, teoria a fost construită plecând de la o singură experiență, prin urmare nu poate fi vorba despre un fapt științific. Științific înseamnă ceva care e verificat printr-o serie întreagă de experiențe realizate după un protocol bine stabilit. Însă experiențele de vaccinare intensive, repetate în anii care au urmat, nu au demonstrat niciodată legitimitatea practicii vaccinărilor. S-au produs extrem de multe accidente și s-a stabilit clar că vaccinările antivariolice au făcut victime atât printre indivizii vaccinați, cât și printre cei nevaccinați.

Variola a fost eradicată nu prin vaccinări, ci prin măsuri elementare de igienă. La fel s-au petrecut lucrurile cu majoritatea bolilor infecțioase care, în funcție de epocă și de circumstanțe, se declanșează, ating un punct culminant, apoi regresează de la sine, fără ca vaccinările să aibă nici cel mai mic rol. Se poate pretinde, pe drept cuvânt, că epidemiile și pandemiile au cicluri de manifestare și dispariție. Așa s-a întâmplat întotdeauna cu bolile infecțioase, de la începuturile omenirii. Dacă bolile infecțioase nu ar fi fost marcate de acest fenomen special, ele ar fi distrus cu mii de ani în urmă orice existență umană pe planeta noastră. Altfel spus, fără o regresie relativ rapidă, ciuma și holera ar fi provocat, în trecut și astăzi, decesul a miliarde de oameni. În Antichitate și în Evul Mediu, nu era cunoscută practica vaccinării. Cum se explică atunci că aceste maladii nu au produs mai multe ravagii și nu au cuprins toate continentele; și, mai ales, cum se face că au regresat de la sine?

Cum se explică faptul că Organizația Mondială a Sănătății a realizat campanii de vaccinare antivariolică în țările Africii Centrale astfel încât, la sfârșitul anului 1974, se estima că numărul de africani vaccinați depășea 100 de milioane, în timp ce variola nu a produs decesul decât a câtorva zeci de mii de africani? Trebuie precizat că vaccinările antivariolice au continuat până în 1977. Nu numai în Africa, ci în lumea întreagă. Or, în Europa, între anii 1963 și 1970, 12 țări europene au înregistrat doar 391 de cazuri de variolă din 28 de surse diferite: Marea Britanie, 145 de cazuri; RFG, 65 de cazuri; în 20 de situații, variola provenea din Asia, iar în cinci, din Africa. Celelalte 181 de cazuri erau de origine necunoscută. Dacă se presupune că toate aceste cazuri de origine necunoscută își aveau sursa în țări europene, pare aberant că vaccinarea europenilor a continuat în forță între anii 1970 și 1977, pentru un număr de cazuri atât de mic.

În secolele al XVI-lea și al XVII-lea, variola ucidea în Europa circa 400 000 de persoane pe an. Când s-a început vaccinarea, prin anii 1796 – 1800, această epidemie era într-o evidentă regresie, regresie care nu poate fi atribuită vaccinării, întrucât aceasta nu era nici cunoscută, nici aplicată. De fapt, la fel s-a întâmplat cu majoritatea bolilor infecțioase: vaccinarea a început când ele erau într-un declin considerabil datorită exclusiv măsurilor de igienă. Evident, partizanii vaccinării au putut pretinde că aceste boli au dispărut datorită vaccinărilor; în realitate, lucrurile nu au stat deloc așa, iar vaccinarea a provocat o contaminare difuză atât la indivizii vaccinați, cât și la cei nevaccinați și a antrenat astfel perenitatea agenților infecțioși.

Întregul sistem al vaccinărilor se bazează pe experiența realizată de Jenner pe o singură persoană!

În afară de faptul că Jenner a pus în pericol viața unui copil căruia i-a inoculat în mod deliberat variola umană, sacrificându-l în caz de nereușită (lucru condamnabil din punctul de vedere al celei mai elementare etici), trebuie să avem în vedere că Jenner și adepții săi nu și-au făcut niciun fel de griji în privința rezultatelor catastrofale obținute în urma vaccinării antivariolice în anii de după experimentul din mai 1796. În mod normal, principiul vaccinării ar fi trebuit să fie abandonat, numai că mecanismul se pusese deja în mișcare. Presa epocii, deja în căutare de senzațional, se extaziase în fața miracolului fără că acesta să fi fost verificat științific. Or, se știe că miracolele nu au niciodată nimic științific în ele!

În 1796 și mult timp după aceea, cunoștințele de imunologie erau nule. Plecând de la un singur experiment, Jenner, adepții săi și presa, antrenând lumea științifică sau mai degrabă „scientistă”, au reușit să impună principiul vaccinării publicului ignorant, conducătorilor politici și lumii medicale, care a manifestat o naivitate crasă. Trebuie să subliniem că, la vremea respectivă, lumea medicală ignora însăși existența unui sistem imunitar la ființele vii.

Cum este de conceput că, aflându-se într-o asemenea stare de ignoranță, lumea întregă a acordat încredere unui singur om, Jenner, care nu realizase decât o singură experiență, pe o singură ființă umană? Mai târziu, Pasteur a reluat pe cont propriu această experiență și a vaccinat un singur copil împotriva turbării. Și a inspirat, și el, un soi de încredere universală! Cu o asemenea atitudine, prima idee care ne vine în minte este cu siguranță următoarea: acum 200 de ani, dorind să acapareze un procedeu empiric cu scopul de a preveni bolile infecțioase, medicina alopată l-a modificat, deturnându-l de la adevărata lui bază (variola „animalizată”) și creând astfel cea mai mare eroare medicală și științifică a tuturor timpurilor.